

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος: ΛΟΓΟΣ ΣΤ΄. Περί διδασχής και νουθεσίας.-Μέρος 2ο

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Ιωάννης Χρυσόστομος / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)



Όταν γαρ α μεν επιτάττη ποιείν, εύκολα και ράστα τοις βουλομένοις, α δε απαγορεύη, χαλεπά και επίπονα· ημείς δε τα προστεταγμένα αφέντες, τα κεκωλυμένα πράττωμεν· άρα ουχί φιλονεικούντας αυτώ ταύτα αμαρτάνειν φήσουσιν ημάς ως εχθρούς; Αλλ' ώσπερ τοις αγαθοίς έθος ταύτα τοις πλησίον παραινείν, δι' ων αυτοί γεγόνασιν αγαθοί· ούτω και τοις πονηροίς έθος ταύτα εισηγείσθαι τοις πλησίον, δι' ων αυτοί γεγόνασι φαύλοι (εν γαρ αυτό και τούτο της πονηρίας αυτών είδος εστι)· και παραμυθίαν ηγούνται της οικείας κολάσεως την ετέρων απώλειαν. Τις υμών, ειπέ μοι, εν οικία γενόμενος πυκτίον έλαβε Χριστιανικόν μετά χείρας, και τα εγκείμενα επήλθε, και ηρεύνησε την Γραφήν; Ουδείς αν έχοι ταύτα ειπείν· αλλά πεττούς μεν και κύβους παρά τοις πλησίον ευρήσομεν, βιβλία δε ουδαμού, αλλά παρ' ολίγοις· και ούτοι δε τοις ουκ έχουσιν ομοίως διάκεινται, δήσαντες αυτά και αποθέμενοι εν κιβωτίοις διαπαντός· και η πάσα αυτοίς σπουδή, περί την των υμένων λεπτότητα, και το των γραμμάτων κάλλος, ου περί την ανάγνωσιν. Ου γαρ υπέρ ωφελείας η κέρδους την κτήσιν αυτών πεποιήνται, αλλά πλούτου και φιλοτιμίας επίδειξιν ποιούμενοι, περί ταύτα εσπουδάκασι. Τοσαύτη της κενοδοξίας η υπερβολή. Ουδενός γαρ ακούω φιλοτιμουμένου, ότι οίδε τα εγκείμενα, αλλ' ότι χρυσοίς έχει γράμμασιν εγγεγραμμένα. Ο ευνούχος εκείνος βάρβαρος ων, και μυρίαίς συνεχόμενος φροντίσιν, ουκ ειδώς άπερ ανεγίνωσκεν, όμως ανεγίνωσκεν επί του οχήματος καθήμενος. Ει δε εν οδώ τοσαύτην σπουδήν επεδείκνυτο, 63.612 εννόησον πόσην εν οίκω διατρίβων· ει τον καιρόν της οδοιπορίας ουκ ηνείχετο χωρίς αναγνώσεως μένειν, πολλώ μάλλον εν τη οικία καθήμενος· ει μηδέν ειδώς ων ανεγίνωσκεν ουκ αφίστατο της αναγνώσεως. πολλώ μάλλον μετά το μαθείν. Ωσπερ γαρ το πεινήν σωματικής ευεξίας εστί σημείον, ούτω και το περί την ακρόασιν των θείων λογίων εσπουδακέναι, της κατά ψυχήν υγείας τεκμήριον αν τις μέγιστον ποιήσαιτο. Τινος γαρ ένεκεν πολλάκις υμίν ζητήματα κινούντές τινα, την λύσιν αυτών ουκ επάγομεν; Εθίζοντες υμάς μη διαπαντός μεμασημένην δέχεσθαι την τροφήν, αλλά πολλαχού και αυτούς επάγειν την λύσιν του νοήματος· όπερ ποιούσιν αι περιστεραί. Και γαρ εκείναι τους νεοττούς, έως μεν αν εν τη καλιά μένωσι, τω οικείω τρέφουσι στόματι· επειδάν δε αυτούς δυνηθώσιν εξαγαγείν της νοσσιάς, και ίδωσιν αυτοίς παγέντα τα πτερά, ουκέτι τούτο λοιπόν ποιούσιν, αλλά φέρουσι μεν τον κόκκον επί του στόματος, και επιδεικνύουσιν· επειδάν δε οι νεοττοί προσδοκήσαντες πλησίον έλθωσιν, αι μητέρες αφείσαι την τροφήν επί του εδάφους, δι' εαυτών κελεύουσιν αναλέγεσθαι. Ούτω και ημείς ποιούμεν, λαμβάνοντες την πνευματικήν τροφήν επί του στόματος, καλούμεν υμάς, ως δηλώσοντες υμίν συνήθως την λύσιν· επειδάν δε προσέλθητε και προσδοκήσητε δέξασθαι, αφίεμεν ρήματα, ώστε υμάς δι' υμών αυτών αναδέξασθαι τα νοήματα. Και καθάπερ οι κιθαρωδοί τους δακτύλους των μαθητών αυτών λαμβάνοντες, ηρέμα τοις φθόγγοις προσάγουσι, και

διαψηλαφάν μετ' εμπειρίας παιδεύουσι, διδάσκοντες εκ των αφώνων δακτύλων τε και νεύρων πάσης φωνής ηδείαν τε και γλυκυτέραν κατασκευάζειν φωνήν· ούτω δη και ημείς ποιούμεν. Ωσπερ γαρ επί της κιθάρας άπτεται μεν ο τεχνίτης των νευρών, άπτεται δε και ο άτεχνος· και ο μεν λυπεί τον ακροατήν, ο δε ψυχαγωγεί και τέρπει· καίτοι γε οι αυτοί δάκτυλοι και αι αυταί νευραί, αλλ' ουχ η αυτή εμπειρία· ούτω δη και επί των θείων Γραφών· επέρχονται μεν πολλοί τα θεία λόγια, αλλ' ου πάντες κερδαίνουσιν, ουδέ καρπούνται πάντες· το δε αίτιον, επειδή ούτε τοις ειρημένοις εμβαθύνουσιν, ούτε μετά τέχνης της κιθάρας άπτονται. Ο γαρ επί της κιθαρωδίας η τέχνη, τούτο επί των του Θεού νόμων η δια των έργων επίδειξις. Και καθάπερ επί των αρρωστούντων ουκ αναγκαίον σύντομον και εσχεδιασμένην παραθείναι τράπεζαν, αλλά δει παρασκευάσαι τα σιτία, ίνα, αν τούτο ο κάμνων μη βουληθή, το έτερον λάβη, καν εκείνο μη προσίηται, το άλλο δέξηται, καν τούτο διακρούσηται, επιλάβηται θατέρου, και τη ποικιλία την δυσκολίαν νικήσωμεν, και τω πολυτρόπω της τραπέζης το δυσάρεστον της γνώμης θεραπεύσωμεν· ούτω και επί της πνευματικής εστιάσεως χρη ποιείν, όταν ασθενείς ώμεν· ίνα εκ ποικίλων και πολλών παραδειγμάτων ραδία γένηται υμίν των συμφερόντων η αίρεσις. Μη δη βαρύνεσθε την παραίνεσιν· ει γαρ βαρύνεσθαι έδει, εμέ έδει τον πολλάκις λέγοντα και ουκ ακουόμενον, ουχί δε υμάς τους αεί μεν ακούοντας, αεί δε παρακούοντας. Η ουκ οίδατε, ότι οι θείας ακροάσεως υπερорώντες, και το είναι άνθρωποι δια της υπεροψίας ταύτης απώλεσαν, και της 63.613 ευγενείας αυτής εξέπεσον;

Συνεχίζεται...

Πηγή: paterikiorthodoxia.com